

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 8Csp/101/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416205751
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8416205751.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom: Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, v zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom: Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: X. O., K.. XX.XX.XXXX, O.: Š. XX/X, W. O., v konaní o zaplatenie 1 830,03 € s prísl. takto

rozhodol:

I. Konanie ohľadne 201,32 eur s prísl. **z a s t a v u j e.**

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni 706,35 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.04.2019 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 70 eur, splatných vždy do 20. dňa v mesiaci tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

III. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a.**

IV. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na súd 10.10.2016 v jej konečnej úprave pripustenej uznesením súdu zo dňa 17.7.2017 č.k. 8Csp 101/2016-28 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplatenia 1.830,03 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne od 9.11.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tvrdeniami, že dňa 6.12.2011 právna predchodkyňa žalobkyne spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „Consumer Finance Holding a.s.“) uzavrela so žalovaným zmluvu o pôžičke evidenčné číslo 7101948. Na základe tejto zmluvy spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. poskytla žalovanému pôžičku v celkovej sume 3.574,20 eur. Žalovaný podľa zmluvy mal pôžičku splácať v pravidelných 60 mesačných splátkach po 59,57 eur.

Žalovaný povinnosť riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku porušil. Na pôžičku uhradil iba 1.093,65 eur. Vzhľadom na uvedené porušenie zmluvy listom zo dňa 30.10.2013 - predžalobná upomienka spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. žalovaného vyzvala k okamžitej úhrade všetkých dlžných splátok pôžičky jednorázovo. Žalovaný do podania žaloby dlžné splátky neuhradil. Jeho dlh predstavuje 1.830,03 eur, vrátane nákladov na vymáhanie pohľadávky vo výške 1,32 eur. Žalobou si žalobkyňa uplatnila aj úroky z omeškania so zaplatením tohto peňažného dlhu v zákonnej výške tak, ako ich špecifikovala v petite žaloby. Aktívna legitímácia žalobkyne v spore vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 31.8.2016.

3. Zástupca žalobkyne ako dôkazy v spore označil a súdu predložil listiny označené ako: „Žiadosť o poskytnutie najľahšej pôžičky“, „Zmluva o poskytnutí pôžičky“, „Všeobecné obchodné podmienky“, prehľad splátok a úhrad a „Predžalobná upomienka“ spolu s poštovou doručenkou.

4. Uznesením zo dňa 12.4.2019 č.k. 8Csp 101/2016-32 súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a pripojeným listinám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 18.4.2019. Žalovaný sa k žalobe a k jej prílohám v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Dňa 12.6.2019 bolo súdu doručené podanie zástupcu žalobkyne, ktorým o i. oznámil, že eviduje na žalovanú pohľadávku ďalšie plnenia, a to 4 platby po 50 eur zo dňa 21.3.2017, 13.4.2017, 16.3.2018 a 17.4.2018, celkom 200 eur. S poukazom na tieto platby žalobu zobral sčasti, a to ohľadne istiny 200 eur spolu s jej príslušenstvom späť. Navrhol zastavenie konania v tejto časti s tým, že naďalej trvá na zaplatení istiny 1.630,03 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.830,03 eur od 9.11.2013 do 21.3.2017, zo sumy 1.780,03 eur od 22.3.2017 do 13.4.2017, zo sumy 1.730,03 eur od 14.4.2017 do 16.3.2018, zo sumy 1.680,03 eur od 17.3.2018 do 17.4.2018 a zo sumy 1.630,03 eur od 18.4.2018 do zaplatenia.

6. Dňa 18.11.2019 bolo súdu doručené podanie zástupcu žalobkyne, ktorým o.i. zobrala žalobu späť aj v časti nároku na náhradu nákladov spojených s vymáhaním uplatnenej pohľadávky vo výške 1,32 eur, spolu s jej príslušenstvom. Navrhol konanie aj v tejto časti zastaviť s tým, že trvá na zaplatení istiny vo výške 1.628,71 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.828,71 eur od 9.11.2013 do 21.3.2017, zo sumy 1.778,71 eur od 22.3.2017 do 13.4.2017, zo sumy 1.728,71 eur od 14.4.2017 do 16.3.2018, zo sumy 1.678,71 eur od 17.3.2018 do 17.4.2018 a zo sumy 1.628,71 eur od 18.4.2018 do zaplatenia.

7. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

8. Podľa § 145 ods. 1 veta prvá Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

9. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

10. V prejednávanom spore žalobkyňa zobrala žalobu opakovane sčasti späť skôr, než súd otvoril vo veci prvé pojednávanie. Súd preto rešpektoval tento jej dispozitívny úkon so žalobou a konanie sčasti, v ktorej žalobkyňa zobrala žalobu späť, v súlade s citovanou právnou úpravou Civilného sporového poriadku zastavil.

11. Súd žalobu vo zvyšnej časti prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom 22.11.2019 v neprítomnosti zástupcu žalobkyne, ktorý bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný. Zástupca žalobkyne svoju neúčast' ospravedlnil dôvodom pracovnej zaneprázdnenosti a nenavyšovaním trov konania, a vyslovil súhlas s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že je mu ľúto, že to došlo až na súd. Svoj dlh chce splácať splátkovým kalendárom. Uviedol, že štyri mesiace bol nezamestnaný. Vracia sa však do Tatranskej mliekarene a.s., aby dlhy mohol splatiť. Bližšie rozviedol svoje celkové pomery.

12. Súd v konaní vykonal všetky dôkazy navrhované zástupcom žalobkyne, a to dôkazy všetkými listinami predloženými žalobkyňou. Žalovaný nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu. Na základe takto vykonaného dokazovania súd v súlade s právnou úpravou dokazovania obsiahnutou v Civilnom sporovom poriadku zistil nasledovný skutkový stav veci:

13. Žalovaný nepoprel a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za vážnejšie spochybnené tvrdenia žalobkyne, že dňa 6.12.2011 spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „Consumer Finance Holding a.s.“) uzavrela so žalovaným zmluvu evidovanú spoločnosťou pod č.7101948, a že na základe tejto zmluvy žalovanému bol poskytnutý

úver. Podľa listín označených ako „Žiadosť o poskytnutie najľahšej pôžičky“ a „Zmluva o poskytnutí pôžičky“ č. 7101948 strany sa dohodli na poskytnutí úveru vo výške 2.000 eur (nie ako v žalobe tvrdí žalobkyňa 3.574,20 eur). Čiastka 3.574,20 eur podľa týchto listín predstavuje celkovú čiastku, ktorú sa žalovaný v zmluve zaviazal spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. zaplatiť, a pozostáva z výšky úveru 2.000 eur a nákladov s ním spojeným vo výške 1.574,20 eur. Žalovaný sa čiastku 3.574,20 eur zaviazal spoločnosti zaplatiť v 60 mesačných splátkach po 59,57 eur. Listiny ďalej obsahujú nasledovné údaje: „Ročná úroková sadzba: 29,00%“, „Termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 12/2016“, „RPMN(X) 29%“, „Priemerná hodnota RPMN: 20,37%. Súčasťou zmluvy sú „Všeobecné obchodné podmienky“ spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. platné od 15.7.2010 (ďalej len „všeobecné obchodné podmienky“).

14. Žalovaný nepoprel a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za spochybnené ani tvrdenia žalobkyne, že žalovaný porušil povinnosť platiť jednotlivé splátky, splátky neplatil riadne a včas, a že do podania žaloby zaplatil len 1.093,65 eur. Tieto skutočnosti vyplývajú z prehľadu splátok a úhrad predloženého žalobkyňou, ktorý žalovaný nijako nespochybnil. Podľa tohto prehľadu v období od uzavretia zmluvy, tzn. od 6.12.2011 do 4.9.2016 žalovaný poslednú splátku vo výške 59,57 eur zaplatil dňa 24.5.2013. Následne až do 4.9.2016 zaplatil už len dňa 30.6.2014 úhradu vo výške 10 eur.

15. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy stranami, tzn. dňa 6.12.2011 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ. Zmluva o úvere, ktorú ako zmluvný typ upravuje cit. ust. § 497 Obchodného zákonníka, patrí medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že v zásade by sa mala vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Nie je pritom v zásade rozhodujúci subjekt ani objekt záväzkového vzťahu, teda ani povaha účastníkov zmluvného vzťahu z hľadiska, či sú alebo nie sú podnikateľmi. Avšak v prípade, ak účastníkom takéhoto obchodného úverového vzťahu je spotrebiteľ, obchodný vzťah založený zmluvou o úvere nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko - obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa naň budú aplikovať aj normy spotrebiteľského práva ako *lex specialis*.

20. Súd nemal vážnejšie pochybnosti, že zmluva, ktorú strany dňa 6.12.2011 uzavreli, je svojou povahou zmluvou o úvere upravenou ust. § 497 a nasl. Obchodníka zákonníka, že táto zmluva o úvere má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalovaný má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou o úvere postavenie spotrebiteľa. Žalovaný je v predložených listinách označený údajmi fyzickej osoby - nepodnikateľa. Vykonaným dokazovaním súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali záveru, že žalovaný by pri uzatváraní zmluvy o úvere mal konať v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Z výpisu z obchodného registra je zrejmé, že spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. pri poskytovaní úveru konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

21. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv o úvere sú zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy o úvere v prejednávanej spore upravoval

špeciálny zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ktorý vo vzťahu k Obchodnému zákonníku a k Občianskemu zákonníku má postavenie lex specialis. Súd zastáva názor, že úver poskytnutý žalovanému v danom prípade na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere má charakter spotrebiteľského úveru tak, ako ho definuje zákon o spotrebiteľských úveroch.

22. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

23. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

24. Podľa § 9 ods. 1 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

25. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj tieto náležitosti:
f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

26. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

27. Základom právnej ochrany spotrebiteľa vo všeobecnosti je názor, podľa ktorého spotrebiteľ sa vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi vzhľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku vzájomnej kontraktácii, ocitá vo faktickom a nerovnom postavení, a to z dôvodu vyššej profesionálnej skúsenosti dodávateľa, jeho lepšej znalosti práva a lepšej dostupnosti právnych služieb, a jeho možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné rokovanie pripravený. Pri kontraktácii je využitý moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je tak absolútna. V spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany tej osoby, ktorá urobila právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou prezentovaný, skutkový stav.

28. Z uvedenej právneho základu koncepcie spotrebiteľského práva vychádza aj zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý ustanovuje osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ určitým spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej zmluve o úvere posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho zo zmluvy. Z uvedeného dôvodu zákonodárca niektoré ustanovené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v záujme ochrany spotrebiteľa preferuje až do takej miery, že ich absenciu sankcionuje tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za úver bez úrokov a bez poplatkov. Ide o sankciu úveru pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým vystavuje spotrebiteľa značne nerovnému postaveniu.

29. Takýmito preferovanými obsahovými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, absenciu ktorých zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionuje tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za úver bez úrokov a bez poplatkov, sú o.i. tiež údaje o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o

spotrebiteľských úveroch), a údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Keďže tieto údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere v prejednávanej veci absentujú, súd úver poskytnutý žalovanému podľa cit. ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za úver bez úrokov a bez poplatkov.

30. K absencii uvedených obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd uvádza: Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch), v zmluve je tento údaj uvedený ako „12/2016“. Zmluva pritom neobsahuje žiadne dojednanie o termíne splatnosti jednotlivých splátok úveru. Úpravu termínu splatnosti splátok úveru obsahujú iba drobným, takmer nečitateľným písmom vyhotovené všeobecné obchodné podmienky, podľa ktorých: „6.2. Pokiaľ nie je v Splátkovom kalendári a/alebo v Zmluve a/alebo v Podmienkach a/alebo VOP stanovené inak, sú Splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci... 6.4. Prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení Zmluvy a/alebo doručení Služby, pokiaľ nie je dohodnuté inak“. Za daného stavu bolo pre priemerného rozumného spotrebiteľa z údajov o konečnej splatnosti „12/2016“ len veľmi obtiažne vyvodiť, kedy nastane presný termín konečnej splatnosti úveru a dokedy bude zmluva trvať.

31. Tu súd poukazuje tiež na judikatúru súdov (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 25.8.2014 sp.zn. 23Co 75/2014 a pod), podľa ktorej v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere neobstojí argument, že údaj o konečnej splatnosti úveru sa dá vyvodiť z počtu splátok, pretože zákon výslovne vyžaduje jeho uvedenie v zmluve. V opačnom prípade by bola zákonná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovená nadbytočne. Ak by zákonodarca považoval za postačujúce uviesť v zmluve údaje, z ktorých sa dajú iné informácie zistiť alebo vypočítať, tak by to tak uviedol.

32. Vo vzťahu k absencii údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch) súd v nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Biróovej), na ktorý zástupca žalobkyne poukazuje v podaní doručenom súdu dňa 12.6.2019 udáva, že tento rozsudok nie je spôsobilý zmeniť vyššie uvedený právny záver o tom, že spotrebiteľský úver v prejednávanej veci je potrebné považovať bezúročný a bez poplatkov. Keďže ide o rozpor medzi Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „smernica“) a vnútroštátnym zákonom o spotrebiteľských úveroch, je potrebné vyriešiť otázku, či smernici možno priznať priamy alebo nepriamy účinok. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ v otázke priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce mu povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe jednotlivci. Preto priamy účinok smernice je v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec domáha svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice, nie medzi jednotlivcami. Nepriamy účinok smernice v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ znamená, že vnútroštátne súdy sú povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, teda eurokonformne. Tento eurokonformný výklad však nie je absolútny. Nemôže nahradiť výslovné znenie vnútroštátneho zákona. Súd v danom prípade zastáva názor, že smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok, nakoľko vzhľadom na výslovnú úpravu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy o úvere by priznanie nepriameho účinku smernice znamenalo výklad contra legem.

33. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C- 42/15 súd poukazuje na príspevok doc. JUDr. Martiny Jánošíkovej, PH.D.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuviedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuviedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená, pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinností

eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu contra legem. Nevie si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné objísať príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutý v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva“.

34. K nepriznaniu nepriameho účinku smernice súd v nadväznosti na doterajší vývoj aplikačnej praxe súdov ďalej udáva, že v čase uzavretia zmluvy o úvere v prejednávanej spore zákonodarca v zákone o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. k), aktuálne § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch) ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,“. Tak explicitne presné ustanovenie zákona nemožno cez prizmu eurokonformného výkladu ignorovať. Zákonodarca tiež v cit. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu platného a účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere.

35. Na podporu tohto svojho záveru súd poukazuje na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého: „1. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad sporného pravidla, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k poplatkom (porov. rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp.zn. 7Sžo/61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č.258/2001 Z.z. rozsudok NS SR sp.zn. 7Cdo/128/2016). Uvedené zákonné pravidlo sa deroguje s účinnosťou od 01.05.2018 novelou zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Do nadobudnutia účinnosti uvedenej novely nie je v súlade s princípmi súkromného práva docieľať ten istý derogačný efekt súdmi tzv. eurokonformným výkladom, pretože ten by odporoval zakazu eurokonformného výkladu contra legem, odporoval by princípu právnej istoty, nebol by súladný ani s výkladom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, keďže Súdny dvor EÚ za eurokonformnú považoval len a) amortizačnú tabuľku a po b) len vo vzťahu k istine. Sporné zákonné pravidlo pritom predpokladá oveľa širší diapazón možnosti špecifikácie splátok spotrebiteľského úveru než je amortizačná tabuľka a než je len špecifikácia istiny. Navyše, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS predpokladá na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) údaje o splátkach, a to tak, aby transparentne bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené poplatky, ktoré môžu byť v splátkach zahrnuté, ale do RPMN sa nezapočítavajú (čl. 19 ods. 2 smernice 2008/48/ES). Smernica taktiež výslovne predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov(čl. 10 ods. 1 písm. j), príloha II.,2.).

36. Ďalej súd poukazuje tiež na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2018 č.k. 5Co 30/2018-128. Súd sa plne stotožňuje s argumentáciou krajského súdu odôvodňujúcou odklon od rozhodnutia NS SR zo dňa 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017 v otázke nepriameho účinku smernice.

37. Do pozornosti súd dáva aj rozsudky Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co 499/2014 z 15.4.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co 77/2013z 22.5.2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24CoE 313/2010 z 9.8.2011 a ďalšie. Podľa záverov prijatých súdmi v týchto rozhodnutiach majú na zreteli primárny účel právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu) § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zodpovedá iba taký výklad tohto ustanovenia, podľa ktorého každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny“ splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť. Teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k prípadným iným poplatkom a doplnkovým službám. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky. Odchylnosť takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne je práve prejavom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa, ktorý pri rozhodovaní, či zmluvu

uzavrie, by nemal byť zavádzaný nie celkom jasnými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy, ktorú si požičiava, a ktorú bude veriteľovi povinný zaplatiť.

38. Súd tiež zastáva názor, že ustanovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spočívajúce v nerozčlenení splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, a neurčení jasných termínov ich splatnosti, je potrebné považovať tiež za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. a) a o) Občianskeho zákonníka, a to z nasledujúcich dôvodov:

39. Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

40. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

41. Podľa § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú aj tie ustanovenia, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi.

42. Podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon na ochranu spotrebiteľa“) obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

43. Podľa § 7 ods. 4 veta prvá zákona o ochrane spotrebiteľa za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

44. Podľa § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

45. V prípade nečlenenia splátok úveru na splátky istiny, úrokov a jednotlivých ďalších nákladov úveru a neuvedenia jasného termínu splatnosti u každej z položiek istiny a nákladov úveru spotrebiteľ od samého počiatku síce vie, že celkovú čiastku, ktorú sa zaviazal veriteľovi zaplatiť, má plniť mesačnými splátkami v dohodnutom počte a výške. Od počiatku však nevie, koľko má hradiť na istinu a koľko a kedy má zaplatiť na tú ktorú odplatu veriteľovi, teda na úroky, jednotlivé poplatky za úver a pod. Veriteľ pritom od začiatku má o týchto skutočnostiach vedomosť, pričom spotrebiteľovi túto informáciu neposkytne. Je to teda veriteľ, ktorý svojvoľne podľa vlastného uváženia priraduje platby spotrebiteľa a určuje, akú časť a kedy použije na splátku istiny, akú a kedy na tú ktorú svoju odmenu (úroky, poplatky a pod). Spotrebiteľ nemá žiadnu možnosť túto činnosť veriteľa kontrolovať. Ak by si aj spotrebiteľ aktívne vyžiadal tzv. amortizačnú tabuľku, nič to nemení na skutočnosti, že priradenie splátok spotrebiteľa k istine a jednotlivým položkám nákladov úveru zaplateným do momentu vyžiadania si amortizačnej tabuľky by aj tak bolo v réžii veriteľa a spotrebiteľ by nemal žiadnu možnosť to ovplyvniť.

46. Súd zastáva názor, že spotrebiteľ musí od počiatku mať vedomosť o tom, ako veriteľ bude priradovať jednotlivé splátky k istine a k ostatným položkám nákladov spojených s úverom, a veriteľ musí túto skutočnosť spotrebiteľovi na začiatku oznámiť. Inak sa jedná o nekalú obchodnú praktiku v zmysle cit. § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s cit. § 7 ods. 4 a § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa. Informácia o splácaní odmeny veriteľovi, teda úrokov, jednotlivých poplatkov a

podobne, je pre spotrebiteľa jednou z najpodstatnejších informácií v zmluve s spotrebiteľskom úvere vôbec. Veriteľovi pritom nemôže robiť problém túto informáciu do zmluvy včleniť. Informáciu však do zmluvy zámerne nevkladá a skrýva ju. Takouto obchodnou praktikou je veriteľom spôsobovaná značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy nemá možnosť oboznámiť sa, v akej výške bude mesačne splácať istinu úver a v akej výške platiť jednotlivé odmeny veriteľovi, a iba veriteľ určuje, aká časť bude na čo použitá. Spotrebiteľ nemá možnosť do toho akokoľvek zasiahnuť.

47. Keďže súd spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému považoval za úver bez úrokov a bez poplatkov, žalovanému tak vznikla povinnosť vrátiť veriteľovi len istinu úveru, ktorá mu bola poskytnutá. Medzi stranami nebolo sporným, že žalovanému titulom úveru bolo poukázaných na účet 2.000 eur, že žalovaný do podania žaloby zaplatil celkom 1.093,65 eur a v priebehu sporu ďalších 200 eur. Preto súd zohľadniac údaj o konečnej splatnosti úveru „12/2016“ uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 706,35 eur (2.000 eur - 1.293,65 eur). Žalobu vo zvyšnej časti istiny a v celej časti uplatnených zmluvných úrokov súd ako nedôvodnú zamietol. Súd mal za to, že aktívna legitímácie žalobkyne v spore vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 31.8.2016.

48. Podľa § 517 ods.1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

49. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa toho zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací prepis.

50. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 586/2008 Z. Z. účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

51. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

52. Žalobkyňa si žalobou uplatnila aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,5% (resp. 9,05%) ročne od 9.11.2013 do zaplatenia, a to s poukazom na listinu „Predžalobná upomienka“ datovanú dňom 30.10.2013, a poštovou doručenkou, podľa ktorej táto listina bola žalovanému doručená dňa 5.11.2013. Uvedenou listinou vychádzajúc z jej obsahu spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. žalovaného z dôvodu nerešpektovania predchádzajúcich upozornení na neplnenie zmluvy č. 7101948 vyzvala k úhrade všetkých splátok dohodnutých v zmluve jednorázovo, a to na zaplatenie čiastky celkom 2.507,29 eur do 3 dní od doručenia listu.

53. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

54. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

55. Citované ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na jednej strane sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinnosti spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky. Zároveň však sleduje aj zamedzenie tejto možnosti v prípade, ak nesplnenie povinnosti zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu 3 mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Preto podmienkou účinnosti výzvy veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky (za predpokladu, že takéto právo bolo dohodnuté) je, že dodávateľ v zákonom stanovenej lehote nie kratšej 15 dní upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Lehota 15 dní začína plynúť deň nasledujúci po tom, čo dodávateľovi vzniklo

právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, tzn. po uplynutí 3 mesiacoch od omeškania so zaplatením splátky. Zákon pritom nestanovuje, kedy dodávateľ toto právo musí uplatniť najneskôr. Avšak bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné.

56. V prejednávanej spore si žalobkyňa nespĺnila povinnosť tvrdenia a neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k skutočnosti, že spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. pred uplatnením práva na zaplatenia celej pohľadávky zo zmluvy o úvere podľa § 565 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 30.10.2013 bola žalovaného ako spotrebiteľa upozornila na uplatnenie tohto práva. Preto súd mal za to, že pokiaľ spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. listom zo dňa 30.10.2013 žalovanému oznámila uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, učinila tak bez predchádzajúceho včasného upozornenia žalovaného na jeho uplatnenie, a takémuto uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemožno priznať právnu účinnosť.

57. Súd preto žalobkyni nemohol priznať úroky z omeškania odo dňa 9.11.2013. Za prvú výzvu veriteľa na zaplatenie celej nevrátenej istiny úveru súd považoval žalobu, ktorá bola žalovanému doručená dňa 18.4.2019. Preto počnúc dňom 19.4.2019 súd priznal žalobkyni úroky z omeškania so zaplatením istiny úveru vo výške priznanej týmto rozhodnutím, tzn. 706,35 eur, a to v zákonnej výške 5% ročne. V prevyšujúcej časti súd žalobu aj ohľadne úrokov z omeškania ako nedôvodnú zamietol.

58. Vychádzajúc z ust. § 232 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd môže v odôvodnených prípadoch určiť na vykonanie uloženého plnenia aj dlhšiu lehotu ako tri dni od právoplatnosti rozsudku, súd po preskúmaní a zvážení všetkých okolností veci povolil žalovanému uložené plnenie vykonať v splátkach vo výške po 70 eur za podmienok tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Súd zastáva názor, že povolenie splátok peňažného dlhu celkové pomery na strane žalovaného, ktorý býva u svojej matky, má dve vyživovacie povinnosti, a ktorý je t.č. nezamestnaný, a ktorý prejavil ochotu dlh splácať, je opodstatnené. Povolením splátok nebude neprimerane dotknutá majetková sféra žalobkyne, ktorej predmetom činnosti je o.i. aj poskytovanie spotrebiteľských úverov v neobmedzenom rozsahu.

59. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

60. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

61. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

62. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

63. O náhrade trov konania súd v spore rozhodol podľa cit. ust. § 256 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa žalobu o zaplatenie istiny 1.830,03 eur zobrala sčasti, a to ohľadne 201,32 eur späť z dôvodu, že žalovaný v priebehu konania sumu 200 eur zaplatil. Žalovaný teda svojim správaním procesne zavinil, že konanie muselo byť v tejto časti zastavené, a je povinný nahradiť žalobkyni trovy tejto časti konania. Vo zvyšnej časti žaloby, a to ohľadne zaplatenia istiny 1.628,71 eur s prísl., strany boli úspešné čiastočne (706,35 eur : 922,36 eur). Vychádzajúc z tohto pomeru úspechu strán, s prihliadnutím na zavinenie žalovaného na čiastočnom zastavení konania, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti výrokom I.- IV. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).